

Надія ГРИНЬ (1961) – відома поетка-піснярка, член Полтавської спілки літераторів, лауреат премій імені І. П. Котляревського (2014), імені Пана-са Мирного (2016), XIV Міжнародного телерадіофестивалю «Прем'єра пісні», XV Загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання», дипломант літературно-мистецької премії імені В. Малика (2015).

Творчий шлях письменниці – понад 10 років, упродовж яких було видано вісім поетичних збірок для дорослого та юного читача: «І немає кінця у любові», «Калейдоскоп життя», «Вітряки моєї долі», «Дитинства пора золота», «Смачна країна», «Барви року», «Шлях до Бога», «Крилаті друзі». 2016 року виступила упорядником посмертної книги героя АТО «Дорога в безсмертя: Дмитро Коряк». Має численні публікації в періодиці.

На вірші Надії Гринь створено понад тридцять пісень, які звучать у виконанні народних, заслужених артистів України, творчих колективів; три музичні твори виконувалися на головній сцені країни – у київському палаці «Україна».

Авторка провела десятки творчих зустрічей у дитячих садочках, навчальних закладах, бібліотеках, підготувала чимало радіопередач для малечі «Курочка ряба» на ОДТРК «Лтава».

ДУМКА СОЛДАТА АТО

На превеликий жаль, усі ми смертні,
І наше тіло, в принципі, – це прах.
Черкнуть у небо черги кулеметні,
Поглиблюючи в серці біль і страх.

Страх за дітей, за рідну Україну...
До чого ми, о Боже, дожились?
Перетворився наш Донбас в руїну,
І скільки душ людських знялось увись!

АТО – якась пуста аббревіатура,
Що затуля війну і люті смерч,
Сусідів східних нелюдську натуру,
Їх підлість і злочинство до безмеж.

На блокпостах ми терпимо обстріли.
Угоди ж мінські писані для нас,
А не для тих, хто шле і шле нам стріли,
Хто далі нищить зболений Донбас.

І кожен день – «двохсоті» та «трьохсоті»,
А значить, знов страждання і біда ...
Чи врятуватись в бліндажі чи дзоті
Від «градів», що нам сипле їх орда?

Де затаїтись від облудності тупої
Тих, хто не хоче дбать про вояків,
Кому байдужі наші побут й зброя,
Кому для фронту шкода й мідяків?!

А скільки тих, хто жадібно тре руки
На цій війні, на праведній крові?
Їм все одно, що люди терплять муки,
Нема різниці: ми убиті чи живі.

Та, слава Богу, є ще волонтери –
Народні посланці ідуть вперед.
Доземна дяка вам, місіонери,
За ліки, тепловізори і мед...

Країна бідна докозакувалась –
Розкрали рідну матір байстрюки.
Тому до зброї чесної ми взялись,
Щоб жили гідно матері й батьки...

Були і будемо присязі вірні!
Із нами Бог постійно, кожну мить,
І вікові скрижалі заповітні...
Зумієм отчий край оборонить.

За справді незалежну Україну,
Її багате й світле майбуття,
За наших діток, знамено, калину –
Стаєм до бою, кладемо життя!

ПОЛЕГЛОМУ СИНУ ВІД МАТЕРІ

Минув вже рік, як ти злетів на небо,
В безмежні висі, які всіх нас ждуть...
Мій любий сину, білокрилий лебідь!
Чому так рано ти скінчив свій путь
На цій землі, стражденній, многогрішній,
Де стільки щастя, боротьби та бід
В той час, коли розкрився цвіт твій пишний,
Коли тебе чекав весь білий світ?

Прекрасний легінь, молодий і сильний,
З розумним поглядом у світле майбуття,
Ти в серці мав вогонь свободи вільний,
Праг, повноводо щоб пливло життя
На благо краю рідного, Вкраїни,
Щоб для людей віддять порив душі
Й уміння рук... Із порухом єдиним
Ти мчав вперед... Та впав на віражі,

Де доля привела на поле бою
За незалежність, за грядущий день.

Ти амбразуру затулив собою,
Не доспівавши юності пісень,
Не долюбивши... Твої гарні мрії,
Троянди дивні, в спогадах моїх,
І сподівання, і мої надії
Завмерли нездійсненими у них.

Вже цілий рік туманять очі сльози.
Міокардит у груди стука знов.
Нехай шумлять дощі, бушують грози...
Горить свіча – то матері любов.
До подиху останнього горіти,
Допоки сонце щедро шле тепло,
Бо найдорожче мамі – її діти,
Польоту серця трепетне крило.

Мій орле рідний! В небеса злетів ти,
Так дуже рано закінчивши путь.
Не ти мені, а я тобі приношу квіти
Туди, де буйні вітри прапор рвуть –
Жовто-блакитний (колір неба й жита),
За це життя своє ти положив.
Навіки в пам'яті ти будеш нашій жити,
Хоч двадцять п'ять лиш на землі прожив.

Минув вже рік, як ти в високім небі.
Та відчуваю, ніби поруч ти.
Мій любий сину, білокрилий лебідь,
Ясною зіркою мені, прошу, світи!

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

*Дмитрові Коряку,
загиблому бійцю полку «Азов»,
та всім полеглим на сході України*

В Успенському соборі прощаються з героєм:
Людей безкрає море завмерло перед ним,
А він лежить безмовно поміж сльозами й горем.
Хіба ж це справедливо – прощатись з молодим!?

Хіба ж це справедливо: у двадцять п'ять загинуть,
Ще й діток не наживши!? Це кривда у стократ!
О Господи Всевишній! Його душа хай лине
У воїнство небесне, в твій дивний райський сад!

Дмитром зовуть героя, що вмер за Батьківщину –
Віддав життя єдине, найбільше, що в нас є,
За рідну Україну, за нас, за всю родину.
Вже довгих літ зозуля йому не накує.

Усі жінки ридають. Свічки тихенько плачуть.
Сльозу скупі й зрадливі змахнуть чоловіки.
Дмитрові ясні очі дівчата не побачать,
І не обіймуть сина ніколи вже батьки.

Троянди та гвоздики, червоні-пречервоні,
Неначе кров із рани, гаряча і палка,
Котра вогнем горіла та оросила скроні
В останню мить життєву героя-козака.

Він був і на Майдані – у самообороні,
У Києві й Полтаві сміливо йшов вперед.
Був щирим патріотом, а не якимсь стороннім.
Тримав в руках «коктейлі», а потім й кулемет,

Коли вступив до лав славетного «Азова»,
Де з серпня рідну землю на сході боронив...
То в голові звучало «Свобода!» – одне слово.
Щасливу й вільну долю народу він хотів.

Бо ж мріяв працювати, а він умів це добре,
Для рідної Вітчизни, на благо для людей.
Красивий українець, розумний і хоробрий,
Й душа була у нього – весняний соловей!

Дмитро хотів створити сім'ю, велику й сильну,
Де голоси дитячі, турбота і любов,
І посадить садочок, дубочок і калину,
Біля нової хати у зелені дібров.

Та мрії обірвала немилосердна міна,
«Привіт» сепаратистів, проклятих ворогів,
Що прагнуть Україну поставити на коліна.
Москалю, «брат» колишній! Як ти вбиває
посмів?

О, скільки наших хлопців лягло на полі бою,
Осиротивши діток, дружин і матерів,
Закривши амбразуру без роздумів собою,
Де терикон донбаський від «градів» обгорів.

«Герої не вмирають!» – лунає понад світом.
Герої не вмирають – вони в серцях живуть,
Вертаючись на землю веселки пишним цвітом,
А взимку білим снігом всю землю заметуть.

– Синочку, любий сину! Навіщо нас покинув?! –
Враз чорною печаллю посивів білий день.
За нас, за Україну, синочку, ти загинув,
А в батьківському домі не буде більш пісень.

Що матері казати? – я й думати боюся.
Як винести скорботу, що жалить, мов змія?
– Пробач мене, матусю, до тебе повернуся,
Весняним соловейком у снах вернуся я!

У спогадах численних людей, що пам'ятають,
Він буде жити й жити, допоки світ стоїть.
Дітей ім'ям героя назвуть ті, що кохають.
І стане воїн Дмитрій вже надбанням століть!

«Герої не вмирають!» – скандують дружно люди,
Схилившись на коліно перед його ім'ям.

«Герої не вмирають!» – і так довіку буде.
Їх в серці збережемо усі ми, ти і я!

15.02.2015

ДОРОГА У БЕЗСМЕРТЯ

Перша весна без сина продзвеніла,
І перше літо рясно відцвіло.
Яскрава осінь в лісі запалила
Багаття, що його життям було,

Що сяяло, немов би сонце ясне,
І чистим джерельцем вперед текло...
Як вирувало, мов вулкан прекрасний!
Один лиш постріл – усе в Лету відійшло....

Але напевно там, в небесній далі,
Виконує син місію свою
Й не хоче, щоби ми жили в печалі,
Знов всіх вітає вітерцем в гаю.

Лист з трепетом упав – привіт від сина:
«Не треба, моя мамо, не журись,
Ти найдорожча на землі людина,
А краще мені, рідна, посміхнись!»

Він дивиться на нас із монумента:
Веселий погляд й усмішка проста.
Ми втратили у ньому президента.
Тепер він служить в воїнстві Христа!

Ваш син – герой! Схиляюсь перед Вами!
Ваш син в безсмертя молодим пішов
Із побратимами, святими вояками,
Серед яких товаришів знайшов...

Тепер Ваш син на небесах у Бога.
Його дорога у безсмертя почалась,
Висока і почесна то дорога,
Лиш для героїв! Для нечистих – зась!

Вже перша осінь тихо догорає,
Але у пам'яті людській живе Ваш син...
Його душа у висоті літає.
Небесний захисник України він!

ТРИ СВІЧІ

У темряві сіяли три свічі:
Надія, Віра і Любов горіли.
Між ними йшла розмова уночі.
Поміж собою свічі гомоніли.

– Мені так сумно, Віра завела,
Бо навкруги живе одна зневіра.
І потихеньку гаснуть почала.
Враз затягнула тишу темінь сіра.

– Як я втомилась повсякчас світить,
Де стільки зрад, байдужості пустої,
Промовила Любов і згасла вмить.
І ще темніше стало у покоях.

Свіча Надії все ж горіла, як могла.
Знаходила в собі останні сили.
І смуга світла від свічі лягла
Туди, де у куточку спав хлопчина милий.

Він раптом закричав на голос весь:
«Благаю тебе, свічечко, не гасни,
Бо я мале дитятко, я Олесь,
Для мене ти тепер, як сонце ясне!

Бо я страшенно темряви боюсь.
Ти світоч мій, остання надія!
За тебе тихо Богу помолюсь,
Як тільки зможу, тільки я так вмію!»

Поки надія у серцях горить,
Любов і віру можна відродити,
І нові свічі в небі засвітять,
Щоб із надією на щастя жити.

Нехай Господь всіх любить і хранить,
Даруючи і силу, і здоров'я,
Щоби на благо людям довго жить
Із ВІРОЮ, з НАДІЄЮ, з ЛЮБОВ'Ю!